

[Jørgen Jørgensen.]

dertil lægges saa efter Ministerens Forslag for Forsørgere Hjælp til Husleje og et yderligere Børnetillæg.

Det er jo rigtigt, at Leveomkostningerne i Tiden er meget høje, og at det derfor er nødvendigt, at Dagpengesatserne ogsaa er høje, og det gælder naturligvis især, naar det drejer sig om Forsørgere og Familier med Børn, og for disse sidstes Vedkommende betyder Forslaget ikke alene en Forbedring i Forhold til Løven, som den oprindeligt var gældende, selv med det fulde Tillæg for Prisstigningen, men for Familier med mere end tre Børn betyder det en Forbedring ogsaa i Forhold til de Regler, som har været gældende siden April i Aar.

Sammenligner man Lovforslaget med de Forslag, som af de skiftende Ministre har været forelagt i Rigsdagen fra 1941 til Foraaret 1945, betyder dette Forslag en afgjort Forbedring for alle arbejdsløse, baade naar det gælder Forsørgere og Ikke-Forsørgere. Jeg synes, at den voldsomme Kritik, som Ordføreren for det socialdemokratiske Parti rettede imod Forslaget her, ikke var helt vel begrundet. Det ærede Medlem burde ogsaa tage i Betragtning den Tilstand, der var her i Landet, da det var socialdemokratiske Arbejds- og Socialministre, der havde Ansvaret for Lovgivningen paa disse Omraader, og drage en Sammenligning mellem den Lovgivning, der gjaldt for arbejdsløse i denne Periode, og saa det Lovforslag, der forelægges her.

Den Sammenligning, man nu drager, er en Sammenligning mellem Forslagets Dagpengesatser med Tillæg og den Ordning, som paa Administrationens Forslag blev gennemført fra April i Aar, og naar man drager denne Sammenligning, betyder det foreliggende Forslag en Nedsættelse for arbejdsløse, som ikke er Forsørgere, og for Forsørgere, hvor det forhøjede Børnetillæg ikke kan udligne Forskellen; og det er ogsaa om disse Satser, at Diskussionen her har været ført. Til Bedømmelse af Stillingen var det ønskeligt at faa nøjere oplyst, hvad vi formentlig kan faa Lejlighed til i Udvalget, hvor mange arbejdsløse det drejer sig om inden for de forskellige Grupper: Ikke-Forsørgere, Forsørgere, Forsørgere med tre Børn og derover, for at man kan se, hvor mange Mennesker denne Nedsættelse i Forhold til den gældende Lov vil ramme.

Det var ogsaa ønskeligt at faa mere Klarhed over, om det er rigtigt, som der bliver sagt, at der er Mangel paa Arbejds-kraft inden for flere Fag, hvor Arbejdsanvisningen ikke er i Stand til at imødekomme

de Henvendelser, den faar. For Landbrugets Vedkommende er det mit bestemte Indtryk, at Mangelen paa Arbejds-kraft er meget følelig, og at dette desværre fører til, at der sælges mere ud af Besætningerne, end det er ønskeligt. Vi er stærkt paa Vej til at forringe vore Produktionsmuligheder for Landbrugsproduktionens Vedkommende i meget betydelig Udstrækning, og da denne Produktion er vort væsentligste Grundlag for Indkøb af Varer udefra, er dette en meget farlig Udvikling.

Jeg mener derfor ogsaa, at der er god Grund til at søge klarlagt, om der er nogen Mulighed for at overflytte Arbejds-kraft fra visse Fag, hvor der er betydelig Ledighed, til andre Erhvervsomraader, hvor der er Mangel paa Arbejds-kraft, og det vil naturligvis især gælde de yngre arbejdsløse, som ikke har Familie. Det vigtigste, det, som er livsnødvendigt for vor Økonomi i den kommende Tid, er, at Forholdene lægges saadan til Rette, at de flest mulige Mennesker drages ind i Produktionslivet. Det er saa afgjort baade i Arbejdernes og i hele Samfundets Interesse.

Gør vi Stillingen op i Dag mellem Understøttelse og Løn, vil det vise sig, at Forskellen mellem Understøttelse og Arbejdsfortjeneste er mindre end nogen Sinde før, Spændvidden er mindre, og det kan ikke nytte at lukke Øjnene for, at dette rummer en Fare. Det maa være saadan, at det kan betale sig at arbejde, og det kan det ikke, naar Løn og Understøttelse ligger saa nær hinanden, som det paa visse Omraader er Tilfældet nu. Den Arbejder, der er beskæftiget og har Slid paa Tøj og mange andre Udgifter, som den arbejdsløse ikke har, vil ikke finde det rimeligt, at han, fordi han har Arbejde, faktisk er daarligere stillet økonomisk end den, der er arbejdsløs. Saa længe vi har haft Arbejdsløshedsforsikringen, har Forholdene altid været saadan, at der var en økonomisk Interesse forbundet med at søge Arbejde, og saadan maa det nødvendigvis være.

Arbejdsløshedsunderstøttelsens Maksimumsgrænse har gennem en Aarrække været $\frac{2}{3}$ af Arbejdsfortjenesten, og først sidste Foraar blev denne Grænse forhøjet til $\frac{4}{5}$. Jeg mener, at det meget vel kan overvejes, om der ikke er Grundlag for en Tilbagevenden til den oprindeligt fastsatte $\frac{2}{3}$ -Grænse, naar man beholder $\frac{4}{5}$ -Grænsen for Forsørgere, der har Børn. Det vil ogsaa være af Interesse at faa oplyst, hvor mange Kasser dette kan betyde noget for, om Forholdet ikke er det, at man for de fleste Medlemmers Vedkommende med de Maksi-